

Apartheid op de Westelijke Jordaanoever

In mijn vorige essays heb ik mij voornamelijk gericht op Gaza - een plek die nu te maken heeft met een ramp **zonder precedent in de moderne menselijke geschiedenis**. De omvang van de verwoesting is verbijsterend: een gebied dat slechts een derde van de grootte van Hiroshima is, is gebombardeerd met een explosieve kracht gelijk aan **zeven atoombommen**. Elk spoor van menselijke beschaving is verbrijzeld. Minstens **60.000 Palestijnen** zijn bevestigd omgekomen, maar experts schatten dat het werkelijke dodental dichterbij **400.000** ligt - bijna **een vijfde van de bevolking van Gaza**.

Dit niveau van verwoesting kan sommigen doen vermoeden dat het leven beter is op de Westelijke Jordaanoever, waar geen Hamas is en geen gewapend verzet - een model dat Frankrijk en verschillende Arabische regeringen hebben voorgesteld als voorwaarde voor de erkenning van een Palestijnse staat.

Maar die aanname is gevaarlijk verkeerd.

In dit essay wil ik het hebben over **het leven onder bezetting op de Westelijke Jordaanoever** - niet omdat het vreedzamer is, maar omdat het **een langzamer, meer berekend systeem van eliminatie** is. Een systeem dat niet wordt uitgevoerd door bommen en blokkades, maar door bureaucratie, landdiefstal, apartheids wetten en de onophoudelijke geweld van kolonisten.

Kruipende Annexatie

De Westelijke Jordaanoever was volgens het oorspronkelijke VN-verdelingsplan van 1947 bestemd als deel van de Arabische staat - een aaneengesloten Palestijns grondgebied. Die visie is nooit gerealiseerd. Wat vandaag bestaat is geen levensvatbare staat of zelfs een coherent grondgebied, maar een gefragmenteerde en krimpende archipel van Palestijnse enclaves onder verschillende niveaus van Israëlische controle. Dit is geen toeval. Het is het resultaat van decennia van opzettelijk Israëlisch beleid gericht op permanente territoriale expansie, verdrijving van Palestijnen en annexatie van land.

De Israëlische regering heeft de Westelijke Jordaanoever effectief opgedeeld in drie soorten zones:

1. **De facto geannexeerde zones** – Deze gebieden, voornamelijk in en rond grote Israëlische nederzettingen, staan onder volledige Israëlische civiele en militaire controle. Ze zijn geïntegreerd in het Israëlische infrastructuurnetwerk, ontvangen Israëlische gemeentelijke diensten en worden vaak gepatrouilleerd door de Israëlische politie in plaats van het leger. Kolonisten in deze gebieden zijn Israëlische burgers met volledige wettelijke bescherming, stemrecht en bewegingsvrijheid. Hun Palestijnse burens,

vaak slechts een paar honderd meter verderop, leven onder militair recht en apartheidsachtige beperkingen.

2. **Zones onder actieve etnische zuivering** – Dit zijn landelijke Palestijnse gebieden die worden getarget voor sloop, verdrijving en kolonisatie. Hele dorpen - zoals Khan al-Ahmar, Masafer Yatta en Ein Samia - hebben te maken gehad met herhaalde slooptevelen. Palestijnse huizen krijgen regelmatig geen bouwvergunningen, worden illegaal verklaard en worden met bulldozers gesloopt door de Israëlische Civiele Administratie. Ondertussen worden Israëlische buitenposten - technisch illegaal zelfs onder Israëlisch recht - achteraf gelegaliseerd en aangesloten op wegen, water en elektriciteit. Watervoorzieningen worden omgeleid naar kolonisten terwijl Palestijnse gemeenschappen afhankelijk zijn van tankwagens. Toegangswegen worden afgesloten voor Palestijnen en gemarkeerd als “alleen voor Israëliërs”. Grazige gronden en olijfgaarden worden geconfisqueerd of ontoegankelijk gemaakt. Geweld door kolonisten, vaak met steun of onverschilligheid van het leger, wordt gebruikt als een strategisch middel om Palestijnen van hun land te verdrijven.

3. **Gebieden onder nominaal bestuur van de Palestijnse Autoriteit (Gebied A)** – Deze zones, die volgens de Oslo-akkoorden onder volledige Palestijnse civiele en veiligheidscontrole zouden vallen, zijn ghetto-achtige enclaves omringd door Israëlisch gecontroleerd gebied. In- en uitgangen zijn onderworpen aan Israëlische checkpoints, afsluitingen en avondklokken. Palestijnen kunnen niet vrij bewegen tussen steden zoals Ramallah, Nablus en Hebron zonder door Israëlische militaire barrières te gaan. Wegen die Palestijnen niet mogen gebruiken doorkruisen het landschap, verbinden nederzettingen terwijl ze Palestijnse steden omsluiten. Zelfs binnen Gebied A zijn Israëlische invallen frequent. De Palestijnse Autoriteit heeft geen bevoegdheid om deze te stoppen. Haar veiligheidsdiensten zijn in feite uitbesteed om Palestijns verzet te onderdrukken en stabiliteit onder de bezetting te handhaven.

Deze matrix van controle komt neer op een vorm van langzame annexatie. Het wordt niet gekenmerkt door een enkele wet of verklaring, maar door een gestage uitbreiding van nederzettingenblokken, militaire zones, omleidingswegen en bureaucratische instrumenten van overheersing. De Palestijnse aanwezigheid wordt precair en tijdelijk gemaakt, terwijl de aanwezigheid van Israëlische kolonisten permanent en steeds uitgebreider wordt.

Er is geen “status quo” op de Westelijke Jordaanoever. De status quo is beweging: een sluipende, berekende beweging naar totale Israëlische controle en de eliminatie van elke kans op een soevereine Palestijnse staat. Elke dag verandert de kaart een beetje - een nieuwe heuvel wordt ingenomen, een ander dorp wordt afgesneden, een andere olijfgaard wordt vernietigd. Dit is geen bevroren conflict. Het is een actief proces van kolonisatie.

Reizen op de Westelijke Jordaanoever: Een Dagelijkse Gok

Voor Palestijnen op de Westelijke Jordaanoever kan zelfs de meest alledaagse reis - naar school, werk, een ziekenhuis of een nabijgelegen dorp - een **levensgevaarlijke beproe-**

ving worden. Israëlische militaire checkpoints en omleidingswegen voor kolonisten verde-
len het gebied in tientallen gefragmenteerde enclaves. Wat een **rit van 10 minuten** zou
moeten zijn, kan uren duren of helemaal niet voltooid worden.

Reizen is een **gok** omdat:

- **Onvoorspelbaarheid van checkpoints:** Er zijn meer dan **500 permanente en ad-hoc checkpoints** verspreid over de Westelijke Jordaanoever. Elk van deze kan zonder waarschuwing worden gesloten, voor minuten of dagen. Soldaten kunnen reizigers willekeurig vasthouden, voertuigen doorzoeken of doorgang weigeren zonder uitleg.
- **Militaire afsluitingen:** Hele gebieden worden vaak uitgeroepen tot “gesloten militaire zones”, vaak als reactie op protesten of incidenten met kolonisten. Tijdens afsluitingen zijn Palestijnen **opgesloten in hun huizen**, zonder mogelijkheid om naar werk, school of medische behandeling te gaan.
- **Kolonistenwegen en voertuigbeperkingen:** Veel wegen op de Westelijke Jordaanoever zijn gereserveerd voor **alleen Israëlische kolonisten**. Palestijnen mogen deze niet gebruiken en worden gedwongen langere, slecht onderhouden en zwaar gecontroleerde routes te nemen. Inbeslagname van voertuigen en boetes zijn gebruikelijk.
- **Willekeurige arrestaties en detentie:** Bij elk checkpoint kan een Palestijn **zonder aanklacht worden gearresteerd**, vooral als hun naam in de database van het leger verschijnt - wat **minderjarigen, studenten of activisten** kan omvatten. Detentie kan dagen of maanden in een militaire gevangenis betekenen, vaak zonder proces.
- **Intimidatie en vernedering:** Soldaten onderwerpen Palestijnen routinematig aan verbale mishandeling, invasieve fouilleringen en urenlange vertragingen. Er is geen juridische recourse of verantwoording voor dergelijke behandelingen.
- **Hinderlagen en schietpartijen:** Er zijn gedocumenteerde gevallen waarin Israëlische soldaten of kolonisten **het vuur openen op voertuigen** die zij verdacht vinden, of waar chauffeurs naar verluidt niet snel genoeg stopten. Deze zijn vaak dodelijk, en onderzoeken - indien überhaupt gestart - leiden zelden tot gevolgen.
- **Geweld van kolonisten op de wegen:** Kolonisten gooien regelmatig stenen naar Palestijnse auto's, blokkeren wegen straffeloos en vallen zelfs voertuigen en passagiers aan. Israëlische troepen staan vaak toe of beschermen de kolonisten.

In dit gefragmenteerde systeem **bestaat bewegingsvrijheid niet**. De mogelijkheid om van het ene dorp naar het andere te reizen - naar een ziekenhuis, om familie te bezoeken, om goederen te vervoeren - is onderworpen aan een constant veranderende matrix van **militaire bevelen, agressie van kolonisten en bureaucratische controle**.

Dit is niet alleen ongemak; het is een systeem van **berekende verstikking** - ontworpen om het normale leven onmogelijk te maken, gemeenschappen te isoleren en Palestijnen van hun land te verdrijven.

Mechanismen van Verdrijving: Geweld van Kolonisten

Op de bezette Westelijke Jordaanoever komt gedwongen verdrijving niet altijd voort uit officiële verklaringen of directe militaire bevelen. Vaker ontvouwt het zich door een langzame, berekende terreurcampagne, georkestreerd door Israëlische kolonisten - een cam-

pagne die wordt getolereerd, beschermd en uiteindelijk gesteund door de volledige machinerie van de Israëlische staat. Dit geweld is niet willekeurig. Het is systematisch, strategisch en gericht op het verdrijven van Palestijnen van hun land.

Het proces verloopt meestal in drie escalerende fasen:

1. Intimidatie en Invasie van Privéwoningen

De eerste fase begint vaak met kolonisten die onuitgenodigd Palestijnse eigendommen binnendringen. Ze komen overdag, soms in groepen, vaak bewapend. Ze kunnen het huis van een Palestijnse familie binnengaan en in de woonkamer plaatsnemen alsof het hun eigen huis is. Ze eten voedsel uit de keuken, beledigen de familie, slingeren racistische scheldwoorden, vernielen meubels, breken ramen, spuiten graffiti of urineren op de vloeren. Deze daden zijn diep vernederend - niet alleen schendingen van privacy, maar opzettelijke pogingen om te domineren en angst in te boezemen.

Dergelijke inbreuken zijn niet beperkt tot geïsoleerde incidenten. Ze zijn herhaald en gericht, bedoeld om de wil van de bewoners te breken. De boodschap is duidelijk: "Dit is niet langer jouw land." En Palestijnen weten dat als ze zich verzetten, ze het risico lopen op arrestatie, verwonding of erger - niet voor het afweren van de indringers, maar voor "opruiming" of "aanval" op kolonisten.

2. Vernietiging van Levensonderhoud

Als intimidatie er niet in slaagt een familie te verdrijven, escaleren kolonisten vaak door hun middelen van bestaan aan te vallen. Ze kappen eeuwenoude olijfbomen, een symbool van niet alleen inkomen maar ook cultureel erfgoed. Ze vergiftigen of ontwortelen gewassen, verjagen kuddes, stelen of slachten schapen. Watertanks en irrigatiepijpen - cruciaal in landelijke gebieden zonder toegang tot het door Israël gedomineerde waternet - worden vernield of doorzeefd met kogels. Putten worden gevuld met stenen of beton.

De vernietiging is geen willekeurig vandalisme. Het is een tactiek om het agrarische leven onmogelijk te maken. Zonder gewassen, zonder vee, zonder water, worden Palestijnse families gedwongen het land te verlaten op zoek naar overleving elders. Het doel is niet alleen om pijn te doen, maar om het land van zijn mensen te ontdoen.

3. Sloop en Brandstichting

Ten slotte, wanneer Palestijnen nog steeds weigeren te vertrekken, richten kolonisten hun vizier op de huizen zelf. Soms brengen ze bulldozers en graafmachines mee. Soms steken ze 's nachts huizen in brand, waarbij families binnen opgesloten zitten of gedwongen worden te vluchten zonder iets mee te nemen. Video's en ooggetuigenverslagen documenteren huizen die in brand worden gestoken, bezittingen die worden gestolen en hele dorpen die in as worden gelegd.

Deze vernietiging volgt vaak een duidelijk patroon: een brand of sloop op een dag, een uitbreiding van een buitenpost de volgende dag. Zodra het land is vrijgemaakt, trekken kolonisten erin - ze bouwen trailers, hekken en synagogen. Deze illegale buitenposten worden

vervolgens verbonden met wegen, elektriciteit en water. Ze worden snel “genormaliseerd”, beschermd door het Israëlische leger en uiteindelijk achteraf gelegaliseerd door de Israëli-sche regering.

Straffeloosheid en Onderdrukking

In elk van deze fasen - huisinvasie, vernietiging van levensonderhoud en sloop - is de boodschap aan Palestijnen dezelfde: vertrek, of word vernietigd.

En in elk geval is **straffeloosheid gegarandeerd**. De **Palestijnse Autoriteit** heeft geen jurisdictie in deze gebieden en durft kolonisten niet te confronteren, wetende dat dit Israëli-sche vergelding zou uitlokken. De **Israëlische politie en het leger** kijken routinematig weg - tenzij Palestijnen zich verzetten. Dan is de reactie snel: arrestaties, afranselingen, scherpe munitie, militaire invallen. Verzet wordt gecriminaliseerd, terwijl geweld van kolonisten wordt verontschuldigd of ontkend. Slachtoffers hebben geen toegang tot gerechtigheid.

Wat ontstaat is een regime van wetteloosheid voor kolonisten en juridische oorlogvoering tegen Palestijnen - een dubbel systeem van straffeloosheid en onderdrukking. Kolonisten dienen als de voorhoede van annexatie, doen wat de Israëlische regering nog niet openlijk kan doen: Palestijnen met geweld van hun land verwijderen.

Dit is niet spontaan of organisch. Het is een beleid. Een methode. Een strategie van verdrijving uitgevoerd door burgers, gesanctioneerd door de staat en afgedwongen door een leger.

Water als Wapen

Water, de meest elementaire levensbehoefte, is een instrument van overheersing geworden op de Westelijke Jordaanoever. Hoewel de tactieken in de loop der tijd zijn geëvolueerd, blijft de strategie hetzelfde: het leven van Palestijnen onhoudbaar maken. Het gebruik van water als oorlogswapen - ooit openlijk en biologisch, nu structureel en infra-structureel - is een hoeksteen van het Israëlische bezettingsregime.

Historische Parallellen: Van Gif naar Controle

In de vroege dagen van de Nakba planden en voerden Israëlische milities en wetenschappers soms biologische oorlogvoering uit tegen Palestijnse burgers. Een van de meest beruchte gevallen betrof het vergiftigen van putten in Palestijnse dorpen met **tyfusbacteriën** om de terugkeer van vluchtelingen te voorkomen. Dit is geen mythe of een antisemitische “bloedlaster” - het is een goed gedocumenteerd historisch feit. Israëlische archieven bevestigen deze operaties, waaronder een incident in **1948 in Akko en het dorp 'Ayn Karim**, waar waterbronnen opzettelijk werden besmet.

De gruwel van deze daad wordt versterkt door de echo ervan in de Joodse geschiedenis: **Anne Frank**, zoals velen anderen, stierf niet in een gaskamer maar aan **tyfus**, een door water overgedragen ziekte, in Bergen-Belsen. Dat een staat die beweert de slachtoffers

van de Holocaust te vertegenwoordigen later soortgelijke tactieken tegen een ander volk zou gebruiken, is een groteske ironie van de geschiedenis.

Moderne Tactieken: Vandalisme en Diefstal

Tegenwoordig is de strategie verschoven van biologische oorlogvoering naar infrastructuurele sabotage en diefstal. Kolonisten - vaak straffeloos en soms onder militaire bescherming - **vandaliseren Palestijnse watersystemen** over de hele Westelijke Jordaanoever:

- Ze **baden in gemeenschappelijke waterreservoirs**, waardoor de voorraad wordt besmet.
- Ze **vernielen irrigatiepijpen** en blokkeren toegangswegen naar bronnen.
- Ze **schieten gaten in watertanks op daken**, waardoor duizenden liters verloren gaan in de droge zomertemperaturen.
- Ze **vullen putten met stenen, beton of afval**, waardoor deze onbruikbaar worden.

In **juli 2025** hebben kolonisten **de watervoorziening van meer dan 30 Palestijnse dorpen nabij Ein Samia omgeleid** - niet om cruciale behoeften te vervullen, maar om **een privézwembad** in een nabijgelegen nederzetting te vullen. Hele gemeenschappen verloren hun enige bron van vers water terwijl kolonisten in luxe dreven. Dit is geen verwaarlozing; het is een verklaring van suprematie.

Institutionele Controle: Mekorot en Militaire Bevelen

Het vandalisme van kolonisten vindt plaats binnen - en wordt mogelijk gemaakt door - een breder systeem van Israëlische staatscontrole over waterbronnen. Dit regime is geworteld in **Militair Bevel 158**, uitgevaardigd slechts weken na het begin van de bezetting in 1967. Het vereist dat Palestijnen vergunningen verkrijgen voor nieuwe waterinstallaties of reparaties. Deze vergunningen worden bijna nooit verleend.

Israël controleert naar schatting 80-85% van de waterbronnen van de Westelijke Jordaanoever, inclusief grote aquifers, bronnen en putten. Het nationale waterbedrijf, **Mekorot**, houdt toezicht op de distributie. Het resultaat is grove ongelijkheid:

- **52%** van het gewonnen water gaat naar Israël zelf.
- **32%** gaat naar nederzettingen - illegaal onder internationaal recht.
- Slechts **16%** blijft over voor de **miljoenen Palestijnen** op de Westelijke Jordaanoever.

Nederzettingen genieten van weelderige gazons, geïrrigeerde boerderijen en zwembaden. Ondertussen moeten Palestijnse dorpen water rantsoeneren, soms met slechts **20-50 liter per persoon per dag**, ver onder de **minimale 100 liter die door de Wereldgezondheidsorganisatie wordt aanbevolen**.

Plundering van Aquifers en Ecocide

Een van de meest cruciale waterbronnen is de **Bergaquifer**, die de Westelijke Jordaanoever en Israël overspant. Israëlische diepteboringen - met behulp van geavanceerde technologieën die voor Palestijnen verboden zijn - onttrekken veel meer dan de aquifer duur-

zaam kan leveren. Deze overexploitatie heeft ervoor gezorgd dat veel **Palestijnse putten opdrogen of zilt worden**, vooral in de **Jordavallei**.

In dorpen zoals **Al-Auja** en **Bardala** is traditionele landbouw vrijwel onmogelijk geworden. Eens bloeiende velden liggen braak, en veehoeders worden gedwongen vee te verkopen vanwege uitdroging. Het land zelf wordt gedood - dit is **ecocide**, niet alleen apartheid.

Criminalisering van Regen

Zelfs de hemel is niet vrij. **Regenwateropvang**, een eeuwenoude praktijk in Palestijnse boerengemeenschappen, wordt vaak gecriminaliseerd. Palestijnen die reservoirs bouwen of regenwater verzamelen zonder vergunning riskeren **sloopbevelen**, boetes of inbeslagname. Israëlische autoriteiten hebben tientallen reservoirs vernield in gebieden die als "ongeautoriseerd" worden beschouwd. In één berucht geval **prikten soldaten de wanden van regenwatertanks** in een Bedoeïenendorp, waardoor het verzamelde water in het zand wegstroomde.

Water is Macht

Deze bewapening van water gaat niet over schaarste - het gaat over macht. Israël heeft meer dan genoeg water om te delen. Wat het Palestijnen ontzegt, is niet alleen H₂O, maar **waardigheid, duurzaamheid en het recht om op hun land te blijven**. Door water om te vormen tot een instrument van controle en een symbool van overheersing, verandert de bezetting het dagelijks leven in een uitputtende, vernederende strijd om overleving.

Dit is geen mismanagement van het milieu. Het is strategische ontbering - een oorlog gevoerd via pijpen en pompen, met als doel het leven onleefbaar te maken voor degenen die als overbodig worden beschouwd.

Verandering van de Ecologie

Israëliërs claimen vaak diepe voorouderlijke banden met het land, verwijzend naar bijbelse retoriek en zichzelf presenterend als "teruggekeerde inheemsens". Maar hun ecologische voetafdruk vertelt een ander verhaal - een verhaal van gewelddadige verplaatsing van niet alleen mensen, maar ook van de natuur zelf. Het landschap wordt geforceerd hervormd om een koloniale ideologie te weerspiegelen in plaats van een echte verworteling in de omgeving. Zelfs de bomen getuigen tegen de leugen.

Ontworteling van Inheems Leven

Eeuwenlang onderhielden Palestijnse dorpen zichzelf door landbouw die diep was afgestemd op het lokale klimaat en terrein. Olijfbomen - sommige meer dan duizend jaar oud - stonden als levende archieven van continuïteit en cultuur. Citrusboomgaarden, vijgenbomen, granaatappelbomen en geterrasseerde heuvels belichaamden een delicate harmonie tussen menselijk leven en het mediterrane ecosysteem.

Maar in de nasleep van de Nakba en voortdurende landroof worden deze inheemse bomen **ontworteld** - vaak letterlijk. In sommige gevallen is de verwijdering strategisch: olijf-

gaarden worden vernietigd om land vrij te maken voor nederzettingen of militaire zones. In andere gevallen worden ze gewist om **bewijzen van etnische zuivering te verbergen**, de ruïnes van gesloopte Palestijnse huizen verbergend onder een façade van bos. De Israëlische staat en instellingen zoals het **Joods Nationaal Fonds (JNF)** hebben grootschalige herbebossingscampagnes geleid, niet met inheemse soorten, maar met **Europese dennen** - snelgroeiend, steriel en vreemd aan de regio.

Ecologisch Kolonialisme

Deze dennen dragen geen vrucht. Ze kunnen lokale voedselsystemen, wilde dieren of biodiversiteit niet ondersteunen. Erger nog, ze **verzuren de bodem** door hars en naaldenval, waardoor het delicate evenwicht van voedingsstoffen dat inheemse planten ondersteunt wordt verstoord. Het ooit vruchtbare land wordt vijandig voor landbouw - kruiden, groenten en inheemse bomen zoals olijven, johannesbroodbomen en amandelen kunnen niet wortelen.

Dit is niet alleen slecht milieubeleid; het is **ecologisch kolonialisme** - het land transformeren om een Europees ideaal te weerspiegelen, losgekoppeld van lokale kennis of duurzaamheid. Waar Palestijnen leven cultiveerden, legt Israëlisch beleid steriliteit op. Waar het landschap ooit voedsel en betekenis bood, biedt het nu ontvlambaarheid.

De Natuur Verzet Zich

Maar zelfs de natuur vecht terug. De Europese dennenmonoculturen zijn **zeer ontvlambaar** - hun harsrijke naalden, droge takken en dichte groeipatronen creëren ideale omstandigheden voor brand. Zomer na zomer **woeden bosbranden door deze kunstmatige bossen**, waarbij niet alleen de rondom gebouwde nederzettingen in gevaar worden gebracht, maar ook de bredere regio. De branden leiden vaak tot **massa-evacuaties** van steden en buitenposten, verstikken de lucht met rook en laten grote stukken land verschroeid en onbruikbaar achter.

Deze ecologische rampen leggen de onhoudbare basis van Israëls milieutransformatie bloot. De bomen, zoals de muren en checkpoints, zijn bedoeld om een volk uit te wissen - maar creëren daarbij nieuwe vormen van kwetsbaarheid. Vlammen maken geen onderscheid tussen kolonist en staat. Ze verteren de mythe samen met het bos.

Internationale Hulp

Wanneer de branden oncontroleerbaar woeden - zoals in **de Karmelberg (2010)**, **de heuvels van Jeruzalem (2021)** en **Galilea (2023)** - vraagt Israël vaak om **internationale hulp**. Dezelfde staat die een beleg op Gaza legt en zonder spijt Palestijns land annexeert, is er snel bij om **buitenlandse regeringen te smeken om blusvliegtuigen, apparatuur en hulp**. De ironie is duidelijk: dezelfde beleidslijnen die het land verminken en zijn mensen verdrijven, **ondermijnen ook de veerkracht van de staat zelf**.

Een Beleid van Verschroeide Aarde

De vervanging van inheemse ecologie door vreemde, kwetsbare ecosystemen is een metafoor voor het gehele zionistische project: een koloniale ideologie die probeert zichzelf te enten op een land dat zich verzet, een volk dat volhardt en een natuurlijke orde die niet onbeperkt onderdrukt kan worden. De bomen zijn niet alleen stille getuigen. Ze zijn slachtoffers - en soms zijn ze strijders.

Implicaties onder Internationaal Recht

De situatie in de bezette Palestijnse gebieden is niet alleen moreel onverdedigbaar - het is **juridisch crimineel**. Volgens gevestigde principes van internationaal humanitair recht, internationaal mensenrechtenrecht en bindende verdragen vormen de acties van Israël op de Westelijke Jordaanoever en Oost-Jeruzalem een **reeks ernstige schendingen**, waarvan vele het niveau van **oorlogsmisdaden en misdaden tegen de menselijkheid** bereiken.

1. Illegale Overdracht van Bevolking

Het **Vierde Verdrag van Genève (1949)**, artikel 49(6), verbiedt expliciet een bezettende macht om **delen van haar eigen burgerbevolking over te brengen naar het gebied dat zij bezet**. Israëlische nederzettingen over de Westelijke Jordaanoever en Oost-Jeruzalem, die meer dan 700.000 kolonisten huisvesten, zijn een directe schending van deze bepaling. Deze nederzettingen zijn geen louter "betwiste buurten" - ze zijn een **systematische kolonisatie van bezet land**, in strijd met een van de meest fundamentele normen van het internationaal recht na de Tweede Wereldoorlog.

2. Adviesopinie van het Internationaal Gerechtshof (2024)

In **2024** gaf het **Internationaal Gerechtshof (ICJ)** een bindende **adviesopinie aan de Algemene Vergadering van de VN**, waarin werd bevestigd dat:

- **Israëlische nederzettingen op de Westelijke Jordaanoever en Oost-Jeruzalem illegaal zijn** onder internationaal recht;
- **Alle kolonisten moeten worden teruggetrokken**;
- **Israël compensatie verschuldigd is aan het Palestijnse volk** voor langdurige bezetting, landconfiscatie, uitbuiting van hulpbronnen en mensenrechtenschendingen.

Het ICJ herhaalde ook dat **derde staten een wettelijke verplichting hebben om de illegale situatie** die door Israëls beleid is gecreëerd niet te erkennen of te steunen. Met andere woorden, medeplichtigheid - of het nu via handel, wapenverkoop of diplomatieke dekking is - is zelf een schending van internationaal recht.

De Algemene Vergadering van de VN heeft deze opinie met een **overweldigende meerderheid** aangenomen, wat het **sterk juridisch gewicht** geeft onder het internationaal gewoonterecht. Hoewel adviesopinies op zichzelf niet afdwingbaar zijn, **codificeren ze de internationale juridische consensus** en bevestigen ze de verantwoordelijkheden van staten onder bestaande verdragen.

3. Illegale Uitbuiting van Natuurlijke Hulpbronnen

Volgens de **Haagse Regelingen van 1907 (artikelen 55-56)** en het **Vierde Verdrag van Genève** moet een bezettende macht optreden als een **tijdelijke beheerder**, verboden om **de natuurlijke hulpbronnen van het bezette gebied permanent uit te buiten of uit te putten**.

Israëls praktijken - van het monopoliseren van het water van de Westelijke Jordaanoever via Mekorot, tot het beperken van de toegang van Palestijnen tot aquifers, tot het omleiden van hulpbronnen voor exclusief gebruik door kolonisten - vormen **systematische plundering**. Het ontzeggen van water en de vernietiging van agrarische systemen komen neer op **beroving**, een oorlogsmisdaad onder **artikel 8(2)(b)(xvi)** van het **Statuut van Rome van het Internationaal Strafhof (ICC)**.

4. Gedwongen Verdrijving en Sloop van Woningen

Internationaal humanitair recht verbiedt **gedwongen verdrijving**, behalve om dringende veiligheids- of humanitaire redenen, en zelfs dan slechts tijdelijk. Het **Statuut van Rome** (artikel 7(1)(d)) classificeert **“deportatie of gedwongen overdracht van bevolking”** als een **misdaad tegen de menselijkheid** wanneer deze wordt gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of systematische aanval.

Israëls routinematige sloop van Palestijnse huizen, uitzettingsbevelen in gebieden zoals Sheikh Jarrah en gedwongen verdrijving in regio's zoals Masafer Yatta - vaak om nederzettingen uit te breiden of militaire zones te verklaren - **vallen duidelijk onder deze definitie**.

5. Apartheid als Misdaad tegen de Menselijkheid

Misschien wel de meest vernietigende juridische classificatie van Israëls regime op de Westelijke Jordaanoever is **apartheid** - een systeem van **geïstitutionaliseerde raciale overheersing**. Palestijnen en Israëlische kolonisten leven onder **twee volledig gescheiden rechtssystemen**:

- **Palestijnen** worden beheerst door Israëlisch **militair recht**, berecht in militaire rechtbanken, beroofd van bewegingsvrijheid en onderworpen aan collectieve straf.
- **Kolonisten**, vaak slechts meters verderop wonend, worden beheerst door **civiel Israëlisch recht**, genieten volledige rechten en bescherming en handelen met bijna totale straffeloosheid.

Dit duale rechtsregime, gecombineerd met systematische landdiefstal, segregatie en onderdrukking van politieke rechten, voldoet aan de **juridische definitie van apartheid** onder:

- De **Internationale Conventie ter Onderdrukking en Bestraffing van de Misdaad van Apartheid (1973)**;
- Het **Statuut van Rome van het ICC** (artikel 7(2)(h));
- En het **internationaal gewoonterecht**, dat rassendiscriminatie en overheersing verbiedt.

Apartheid is niet slechts een politieke beschuldiging - het is een **misdaad tegen de menselijkheid**, en degenen die het ontwerpen, implementeren of ondersteunen kunnen onderworpen worden aan **internationale vervolging**.

Verplichtingen voor de Internationale Gemeenschap

De Israëlische bezetting van de Westelijke Jordaanoever is niet slechts een onopgelost politiek geschil. Het is een **criminele onderneming**, in stand gehouden door geweld, mogelijk gemaakt door een web van discriminerende wetten en ondersteund door schendingen van kernprincipes van internationaal recht. Het juridische kader is ondubbelzinnig: wat er gebeurt is illegaal, en de wereld heeft een **duidelijke verplichting** - niet alleen om het te veroordelen, maar om te handelen.

Dit omvat:

- Het afdwingen van **VN-resoluties**;
- Het ondersteunen van **internationale onderzoeken en vervolgingen**;
- Het beëindigen van **militaire, economische en diplomatieke steun** aan de bezettende macht;
- En het waarborgen van **gerechtigheid en compensatie** voor het Palestijnse volk.

Internationaal recht heeft alleen betekenis als het wordt gehandhaafd. En in Palestina is de toepassing ervan al lang over tijd.

Internationale Medeplichtigheid en Handhavingsfalen

De strijd van de Palestijnen voor gerechtigheid, waardigheid en zelfbeschikking wordt vaak afgeschilderd als een lokaal of regionaal conflict. Maar in werkelijkheid is het deel van een bredere historische boog - een die de **strijd van de Verlichting tegen monarchaal absolutisme** in het 17e en 18e-eeuwse Europa weerspiegelt. Toen, zoals nu, claimde een heersende macht een **godelijk mandaat** om te regeren, te onteigenen en zelfs te bepalen wie leeft en wie sterft. Toen waren het koningen die de wil van God aanriepen; nu is het een staat die goddelijk recht inroept om de kolonisatie en onderwerping van een heel volk te rechtvaardigen.

Wat ooit het **godelijke recht van koningen** werd genoemd, is het **godelijke recht van kolonisten** geworden. Maar in tegenstelling tot Europese monarchieën, die grotendeels zijn getransformeerd tot ceremoniële relikwieën van de geschiedenis, blijft het Israëlische regime over Palestina een **anachronisme van ongebreidelde suprematie**, geïsoleerd van verantwoordelijkheid door de instellingen die zijn opgericht om dergelijk misbruik te voorkomen.

Verlamming bij de Veiligheidsraad

Volgens **artikel 94 van het VN-Handvest** draagt de **Veiligheidsraad van de VN (UNSC)** de primaire verantwoordelijkheid voor het handhaven van de uitspraken van het **Internationaal Gerechtshof (ICJ)**. Toch deed de Veiligheidsraad niets toen het ICJ in zijn advies-

opinie van 2024 verklaarde dat Israëlsche nederzettingen illegaal zijn en moeten worden ontmanteld. Waarom? Omdat de **Verenigde Staten** - een permanent lid - **Israël blijven beschermen tegen alle gevolgen** met hun vetorecht.

Decennia lang hebben de VS **tientallen resoluties** die Israëls schendingen van internationaal recht veroordelen, gevetood, en oproepen tot sancties, wapenstilstanden of zelfs onafhankelijke onderzoeken geblokkeerd. Dit is geen principiële diplomatie - het is de **systematische obstructie van gerechtigheid**. Door hun veto's heeft Washington de Veiligheidsraad veranderd in een **kerkhof van Palestijnse rechten**.

Europese Hypocrisie: Duitsland en de EU

Terwijl de VS defensief spelen in de Veiligheidsraad, spelen **Duitsland en andere EU-lidstaten** het spel subtieler. Duitsland - geteisterd door zijn naziverleden - heeft onvoorwaardelijke steun aan Israël tot een **staatsdogma** gemaakt, zelfs wanneer die steun in strijd is met zijn wettelijke verplichtingen onder **internationale mensenrechtenverdragen** en de **Genocideconventie**. Terwijl Israël Gaza uithongert en Palestijnen op de Westelijke Jordaanoever verdrijft, levert Duitsland wapens, fondsen en diplomatieke dekking - terwijl het achter de schermen werkt om **EU-brede sancties of handelsbeperkingen** te blokkeren.

Dit heeft het **internationaal recht effectief veranderd in een apartheids systeem op zichzelf**, waarbij handhaving niet afhangt van de ernst van de misdaad, maar van de identiteit van de dader. Dezelfde daden die **veroordeling, sancties of vervolging** zouden uitlokken als ze werden gepleegd door **Rusland, Iran of Myanmar**, worden **geheiligd** wanneer ze door Israël worden gepleegd. De boodschap is duidelijk: **sommige levens zijn meer waard dan andere**, en sommige staten staan boven de wet.

Een Crisis van Mondiale Legitimiteit

Deze hypocrisie heeft verwoestende gevolgen - niet alleen voor Palestijnen, maar voor de **geloofwaardigheid van het internationale systeem zelf**. Welke betekenis heeft het **Statuut van Rome** als de handhaving selectief is? Welk gewicht hebben **VN-resoluties** als ze tegen sommige staten worden gehandhaafd maar niet tegen andere? Welke hoop kunnen slachtoffers van genocide of apartheid hebben wanneer de **machtigste naties gerechtigheid openlijk ondermijnen**?

Dit is niet alleen medeplichtigheid - het is **samenwerking**. Door gevolgen te blokkeren, zijn deze regeringen geen neutrale waarnemers maar **actieve medeplichtigen aan een misdaad**.

Een Einde aan de Mythe van Goddelijke Uitzonderlijkheid

Het is hoog tijd om een einde te maken aan het idee dat **"Gods uitverkoren volk geen kwaad kan doen"** - een mythe die is **bewapend** om kolonisatie, massale verdrijving en apartheid te verontschuldigen. Geen enkele staat - ongeacht haar geschiedenis, religie of identiteit - heeft het recht om internationaal recht te schenden, een volk te onteigenen of vrijgesteld te worden van de gevolgen van haar daden.

De belofte van “**Nooit Meer**” was bedoeld als universeel. Niet “nooit meer voor Joden”, maar **nooit meer voor iemand** - ooit. Die belofte klinkt hol wanneer ze wordt ingeroepen om **onderdrukking te rechtvaardigen** in plaats van te **voorkomen**.

Naar een Seculiere en Rechtvaardige Wereldorde

Wat nu nodig is, is niet meer retoriek, maar een **seculiere, op regels gebaseerde internationale orde** waarin **internationaal recht gelijkelijk op iedereen wordt toegepast** - inclusief bondgenoten, inclusief Israël, inclusief koloniale regimes. Alleen wanneer de wet zonder angst of gunst wordt toegepast, kan gerechtigheid meer zijn dan een slogan.

De wereld heeft te lang toegekeken in Rwanda. In Bosnië. In Myanmar. En nu, in Palestina. Elke keer worden de instellingen van internationaal recht op de proef gesteld. Elke keer wordt hun falen geschreven in het bloed van de slachtoffers.

De geschiedenis zal stilte niet vergeven. Het zal dubbele standaarden niet verontschuldigen. Het zal goddelijke uitzonderlijkheid vermomd als diplomatie niet tolereren.

De tijd om te handelen is nu - niet alleen voor Palestina, maar voor de toekomst van het internationaal recht zelf.

De Illusie van een Tweestatenoplossing

Terwijl het genocide in Gaza zijn tweede jaar ingaat, hebben veel regeringen wereldwijd geprobeerd hun reputatie te redden met symbolische gebaren - het meest prominente is de hernieuwde oproep om **de Staat Palestina te erkennen** tijdens de **VN-top in september**. Toch is deze verlate erkenning, in het licht van catastrofaal geweld, geen serieuze daad van gerechtigheid - het is **gaslighting**, een manier om **internationale inactiviteit te maskeren met holle verklaringen**.

Het idee van een tweestatenoplossing is al lang dood. Nu wordt het **niet als een pad naar vrede, maar als een rookgordijn** nieuw leven ingeblazen om Israëls laatste daden van vernietiging mogelijk te maken.

Erkenning met Voorwaarden

Verschillende staten hebben hun bereidheid uitgesproken om Palestina te erkennen - maar **alleen onder groteske voorwaarden**:

- **Frankrijk** heeft geëist dat **Palestijnen ontwapenen**, in feite een belegerd, uitgehongerd en gebombardeerd volk vragend om **hun laatste middel van verzet op te geven** terwijl Israël doorgaat met zijn beleg en illegale bezetting.
- Het **Verenigd Koninkrijk** heeft erkenning afhankelijk gemaakt van de **voortzetting van Israëls genocidale aanval** - stellend dat erkenning “het recht van Israël op zelfverdediging moet ondersteunen”, zelfs als die “verdediging” de vorm aanneemt van **massale uithongering, gedwongen verdrijving en militaire bezetting**.

Dit is geen erkenning; het is een **gedwongen aanbod tot overgave**. Het vereist dat Palestijnen hun onderwerping, fragmentatie en vernietiging accepteren als prijs om op papier erkend te worden - een wrede parodie op diplomatie.

Ondertussen haalt Israël uit naar deze staten, hen beschuldigend van “**het belonen van terrorisme**”. Maar dit is **de pot die de ketel zwart noemt**.

De Terroristische Oorsprong van de Staat Israël

Als terrorisme veroordeeld moet worden, moet de oprichting van Israël worden meegenomen. De **zionistische paramilitaire groepen** Irgun, Lehi (de “Sternbende”) en de Haganah - **allemaal voorlopers van de Israëlische Defensiemacht (IDF)** - voerden een golf van gewelddadige aanvallen uit tijdens het Britse Mandaat:

- De **bomaanslag op het King David Hotel** (1946) doodde 91 mensen.
- De **moord op VN-gezant Folke Bernadotte** (1948) door Lehi was gericht op het stoppen van vredesinspanningen.
- De **Britse ambassade in Rome** werd in 1946 gebombardeerd.
- Talloze **bruggen, markten en Arabische dorpen** werden aangevallen en vernietigd.

Volgens de huidige normen zouden deze daden ondubbelzinnig als **terrorisme** worden geclassificeerd. Toch werd Israël, toen het uit dit geweld voortkwam, niet geïsoleerd of gesanctioneerd - het werd **omarmd door het Westen**.

De boodschap is duidelijk: **wanneer Israël geweld gebruikt, is het heroïsch**; wanneer Palestijnen verzet bieden, is het terrorisme. Deze dubbele standaard blijft het internationale discours definiëren.

Feiten Creëren Terwijl de Wereld Praat

Terwijl wereldleiders symbolische erkenning bespreken, **gaat Israël door met het creëren van feiten ter plaatse**:

- De **illegale nederzettingen** op de Westelijke Jordaanoever en Oost-Jeruzalem blijven groeien. Erkenning zal ze niet **magisch verwijderen**, noch gestolen land teruggeven.
- In **Gaza sterven mensen terwijl wij spreken**. De **IPC** (Integrated Food Security Phase Classification) heeft een **catastrofale, onomkeerbare fase 5 hongersnood** verklaard. Baby's, ouderen en zieken sterven **niet door voedselgebrek, maar door de opzettelijke ontzegging ervan**.

Zelfs als de toegang tot voedsel plotseling zou worden hersteld - wat niet het geval is - **is de schade onomkeerbaar**:

- **De hersenen van kinderen** die voedingsstoffen missen **zullen nooit volledig ontwikkelen**, wat leidt tot **levenslange cognitieve beperkingen**.
- **Scholen en universiteiten**, systematisch gebombardeerd, hebben de toegang tot onderwijs voor een hele generatie weggevaagd.

- **Psychologische trauma's**, weeskinderen en massale amputaties hebben een erfenis van pijn gecreëerd die ongeëvenaard is in de moderne geschiedenis. **Gaza heeft nu het hoogste aantal kindamputaties ter wereld** - een grotesk record dat niemand zou moeten hebben.

Voorstellen dat Palestijnen **moeten ontwapenen in het licht hiervan** is geen vredesvoorstel - het is een **zelfmoordpact**. Geen enkel volk op aarde zou ermee instemmen zijn wapens neer te leggen terwijl het systematisch wordt uitgehongerd, gebombardeerd en uitgewist.

Erkenning Stopt Kolonisatie Niet

Ook staatkundige erkenning garandeert geen bescherming. **Syrië** was een erkende staat toen Israël **de Golanhoogten innam en later annexeerde**. **Libanon** en **Iran** zijn beide doelwit geweest van Israëlische luchtaanvallen, moorden en sabotage. **Erkenning heeft agressie nooit gestopt** wanneer de agressor totale straffeloosheid geniet.

En doen alsof Gaza en de Westelijke Jordaanoever twee verschillende problemen zijn, is het punt volledig missen. Ze zijn **twee fronten van dezelfde oorlog** - een oorlog om **het Palestijnse volk uit te wissen**:

- **Gaza** staat voor **vernietiging door uithongering en bombardementen**.
- De **Westelijke Jordaanoever** wordt gewurgd door **geweld van kolonisten, waterdiefstal, militaire bezetting en kruipende annexatie**.

Beide maken deel uit van een gecoördineerde strategie van **eliminatie**.

Samenleving Is Niet Mogelijk onder Suprematie

Hoe kan de wereld verwachten dat Palestijnen zij aan zij leven met degenen die:

- **Openlijk oproepen tot hun uitroeiing;**
- **Hun kinderen afslachten;**
- **Hun water stelen;**
- **En huizen bouwen op hun ruïnes?**

Als ontwapening vereist is, moet het beginnen met **Israël** - de bezettende macht, de bezitter van kernwapens en de architect van dit apartheidsregime. Als kolonisten zich "onveilig" voelen in de aanwezigheid van de mensen die zij hebben verdreven, **zijn ze welkom om terug te keren naar de landen waar ze vandaan kwamen**.

Een Gefabriceerde Geschiedenis

Vóór de zionistische kolonisatie **leefden Joden, Christenen en Moslims samen** eeuwenlang onder het **Ottomaanse Rijk**. Deze fragiele coëxistentie werd **verbrijzeld** niet door Palestijnen, maar door de ideologie van **politiek zionisme**, die een Joodse staat probeerde te creëren op reeds bewoond land.

In **1933** ondertekende de zionistische beweging zelfs het **Haavara-akkoord** met **Nazi-Duitsland**, dat de overdracht van duizenden Duitse Joden naar Palestina faciliteerde in ruil voor economische samenwerking - een verraad aan de Joodse antifascistische weerstand in Europa.

De demografische transformatie was niet organisch:

- **1917:** ~95% van Palestina sprak Arabisch; **<1% sprak Hebreeuws.**
- **1922:** ~6% sprak Hebreeuws.
- **1931:** ~12%.
- **1947:** ~31%.

Dit was geen “terugkeer” - het was een **koloniale transformatie**.

Zoals een Israëliische commentator, **Avi Grinberg**, somber opmerkte op X:

“VK: We zullen in september een Palestijnse staat erkennen.” “Dat is prima. Tegen september zal er, God willing, niets meer te erkennen zijn.”

Dat is het pad waarop we ons bevinden. En tenzij de wereld nu handelt - niet alleen met woorden, maar met **gevolgen** - kan die profetie werkelijkheid worden.

Conclusie: De Tijd van Neutraliteit is Voorbij

De wereld zei “*Nooit Meer*.” Het was bedoeld als een universele belofte - niet alleen aan de slachtoffers van één genocide, maar aan alle volkeren, overal, altijd. Die belofte ligt nu in puin onder het puin van Gaza en de gesloopte dorpen van de Westelijke Jordaanoever.

Het bewijs is overweldigend. Wat zich in Palestina ontvouwt, is geen “conflict”. Het is geen “geschil”. Het is een opzettelijke, systematische poging om een volk uit te wissen - door uithongering, verdrijving, bombardementen, ecologische vernietiging en apartheids wetten. Gaza verhongert. De Westelijke Jordaanoever wordt dorp na dorp opgesneden. Samen vormen ze een enkel project van kolonisatie en vernietiging.

Het internationaal recht is duidelijk geweest. Het ICJ heeft geoordeeld. De verdragen zijn geschreven. De overeenkomsten zijn bindend. Wat ontbreekt is niet kennis - het is **wil**. En nergens is dit falen zichtbaarder dan in de **Veiligheidsraad van de VN**, verlamd door het **veto van de VS** dat Israël heeft beschermd tegen verantwoordelijkheid en zijn misdaden mogelijk heeft gemaakt.

Maar er is nog steeds een weg vooruit.

Onder **Resolutie 377 van de Algemene Vergadering van de VN (“Uniting for Peace”)**, wanneer de Veiligheidsraad niet handelt vanwege het veto van een permanent lid, heeft de Algemene Vergadering de wettelijke bevoegdheid om **die verlamming te overwinnen**. Het kan een spoedzitting bijeenroepen en **collectieve actie aanbevelen** - inclusief **het gebruik van geweld** - om vrede te herstellen en bevolkingen te beschermen die te maken hebben met ernstige schendingen van internationaal recht.

De Algemene Vergadering moet deze macht **nu** invoeren.

Het moet:

- **Erkennen dat er een genocide gaande is;**
- **Het apartheidsregime op de Westelijke Jordaanoever veroordelen;**
- **Militaire bescherming voor Palestijnse burgers autoriseren;**
- **En een onmiddellijk einde eisen aan Israël's blokkade, bezetting en uitbreiding van nederzettingen.**

Dit is niet radicaal. Het is wettig. Het is noodzakelijk. En het is al lang over tijd.

De VN werd opgericht uit de as van de Tweede Wereldoorlog. Haar Handvest werd geschreven om de verschrikkingen die we nu aanschouwen te voorkomen. Als het nu niet kan handelen, wanneer kinderen door opzet verhongeren en hele steden straffeloos worden uitgewist, dan heeft het gefaald in haar oprichtingsmissie.

De internationale gemeenschap moet kiezen: **Zal het staan voor recht, gerechtigheid en menselijkheid - of voor uitzonderlijkheid, hypocrisie en genocide?**

Palestina is de test. En de geschiedenis kijkt toe.